
1. Søndag efter Hellig 3 Konger

En prædiken af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

1. Søndag efter Hellig 3 Konger	4
1. SØNDAG EFTER HELLIG 3 KONGER	4
Metadata om værket	4
Metadata om værket	4

1. Søndag efter Hellig 3 Konger

1. SØNDAG EFTER HELLIG 3 KONGER

Prædikedag 1. SØNDAG EFTER HELLIG 3 KONGER

Prædikedato 12. januar 1941

Prædiketekst Lukas 2,42-52

Prædikested Vedersø Kirke

Prædiken ID P120141-01

Kilde (Med Ordets Sværd, 112-118)

1. Søndag efter Hellig 3 Konger.

Børnegudstjeneste

Hvad, Dreng? tror I, Jesus havde Bisselæder i Skoene og af og til stak hjemmefra uden at nogen vidste, hvor han var? I kan tro nej: Naar Lukas slet ikke har snuset andre Historier op fra Jesu Barndom end denne (og Lukas har ellers gjort sig Umage for at bjerge Stof sammen; han kunde være blevet en storartet Frimærkesamler!), saa er det netop, fordi Jesus ingen Vagabondtilbøjeligheder havde — aah, hele hans Barndomsliv er gaaet saa stille og naturligt; derfor er det, det er blevet husket, at ved denne ene Lejlighed blev han væk fra sine Forældre. Og hvorfor blev han det nu? Maaske tør vi sige det saadan, at han for første Gang i sit Liv traf paa noget, der var større end hans Mor.

Det jødiske Tempel, Børn, det var noget saa mageløst smukt. Det var blevet bygget af en Slubbert; men det er sommetider Slubberterne, der gør Gud de største Tjenester. Saa mægtig er Gud. Det var den grumme Kong Herodes, der slog de smaa Børn i Bethlehem ihjel. Da han blev Konge, var der et lille beskedent, fattigt Tempel. Men det var selvfølgelig ikke fint nok til saadan en Ka'l. Næ, han rev det ned og byggede et mægtigt

flot et i Stedet for. Der blev arbejdet paa det i mange Aar, og det blev finere end Salomos, og lige saa snart de endelig var helt færdige med det, kom Romerne i Aar 70 og brændte det ned til Grunden. Dette Jødernes allerfineste Tempel det laa der altsaa kun netop i de Aar, da Jesus var hernede paa Jorden. Det er sært nok at tænke paa det. Det er, ligesom det var bygget specielt til ham.

Nu maa I altsaa tænke jer, at Jesus som Tolvaarsknægt kommer ind og ser dette Tempel. Ja, han har vel sammen med Josef og Marie og nogle af sine Smaasøskende været med til Paaskehøjtiden i Jerusalem mange Gange før. Men da var han helt Barn endnu, da lagde han ikke Mærke til Templet. Det laa jo, hvor det laa. Nej, Butikkerne, og Kamelerne, og de andre Dreng, det var noget med Liv i, det optog hele hans Opmærksomhed. Men nu er han naaet til Tolvaarsalderen, de er lidt fremmeligere sydpaa end her, det svarer til, naar I bliver i Konfirmationsalderen, da vaagner der en ny Verden, ork nej, mange nye Verdener i smaa Dreng- og Pigesjæle, og nu er det først Drengen Jesus faar Øje for Templet, Søjlerne, der stiger mod Himlen, det flimrende hvide Marmor, det tunge, røde Guld, de kølige Damme (og der er saa tørt i Jødeland, saa Vand er et Vidunder for Folk dernede), de fornemme Tæpper, aah, lige til at begynde med maa Drengen hele Tiden ruske Marie i Ærmet: se dog der, Mor, og se dog der. Men efterhaanden bliver han saa overvældet, at han til sidst helt forstummer: at der kan være noget saa prægtigt paa Jorden, det maa da være Verdens mægtigste Mand, der bor i det Hus, og det er det ogsaa, det ved han jo godt, han bor derinde i det, opholder sig i en Stue, der hedder det Allerhelligste, og hvor kun eet eneste Menneske maa træde ind og det kun een eneste Gang om Aaret: Ypperstepræsten paa Forsoningsdagen. Ja, for det er jo Gud.

Drengen bliver hed helt ned ad Nakken, saa pibler den kolde Sved frem paa hans Pande, hans Ben begynder at gynge under ham af Angst; det er ligegodt mærkeligt at være saa nær ved Gud.

Men da han kommer ind i Templet, da alle dets Enkeltheder samler sig til et Hele i hans Sind, da forsvinder ogsaa Angsten. Gaadefulde Ord fra Sange, hans Mor nynnede for ham, da han var lille og laa i Sengen med Mæslinger eller sad paa hendes Knæ og red Ranke, før han blev lagt til Ro, et sælsomt Blik, hun af og til havde set igennem ham med, kønne milde Vers fra hans Bibelbog kom løbende ind i hans Sind og gav ham en stor Tryghed. Hvad var han dog bange for? Det var jo Gud, der boede her, det var bare Gud. Det var ham, han kendte saa godt fra sin Mors Aftenbøn, fra Historierne om Adam og Eva og Josef og David, og det var Gud, der havde sagt om det lille Jesus-Barn, at han vilde være dets Far. Og Drengen aandede dybt og lykkeligt: han følte med eet, han var hjemme.

Saadan gik det til, at han glemte sin Mor over Gud.

Se nu, Dreng og Pige, Jerusalems Tempel er, som vi sagde før, for længe siden brændt. Kommer vi derned nu og faar Lov af Araberne (for nu er det Muhamedanerne, der bestemmer der) at slippe ind paa Tempelpladsen, saa ser vi bare et Par store Sten; det er det hele, der er tilbage af den Herlighed. Men Jesus voxede jo ogsaa op og blev saa klog, at Gud boede ikke derinde. Han bor i et Tempel, der aldrig kan stikkes i Brand og brydes ned. Den endeløse blaa Hvælving over vore Hoveder det er hans Tempels Loft. Og alt, hvad der er skønt og dejligt i Verden, Børn, lige fra Morgenduggen til de store Trafikflyvemaskiner, der gaar i fredelig Rutefart, Vintergækken og Stjernebillederne og jer Mors Godnatkys, alt det er Prydelse i hans Tempel, og naar I er rigtig hjertensglade og med til ogsaa at gøre andre glade, saa er I ogsaa smaa levende Sten i hans prægtige Tempelmur.

I er jo kommen i Kirke i Dag, og hvergang vi kommer i Kirke, saa skulde vi gerne opleve lidt af det, som Jesus oplevede i Templet; vi skulde opleve, at Gud han er nær ved os, og vi er hans Børn. Hvis nogen skulde spørge jer om engang, hvad Kristendom er, saa kan I saamænd godt svare dem, at det er det, at Jesus har skaffet os Lov til at tro paa, at Gud er nær ved os, og vi er hans Børn.

Ja, for Jesus har sørget for, at vi er hans Brødre og Søstre. I Smaafolk I er hans Brødre og Søstre. Det er I døbt til at være. Gud har lovet jer, at han vil være jer Far. Og i dette Øjeblik, hvis vi havde rigtig stærke Kikkerter, saa kunde vi se gennem Kirkeloftet og den blaa Himmel, og deroppe over den igen sidder Gud selv og ser saa mild og glad ud, fordi I er i Kirke og hører opmærksomt efter og keder jer slet ikke, men synes, det er vel nok storartet at være i Guds Hus.

Der er bare kort Tid til, at I bliver store. Gudskelov, at I ikke ved det. For saa gik I glip af den storartede Ting, det er at længes efter at blive det. Men lige saa snart I er blevet store, saa vil der blive drevet Klapjagt paa jer. Hov, hov, hvad er nu det for noget? Jamen det vil der. Alle mulige og umulige Partier vil prøve paa at kapre jer, for de ved, at de, der har Ungdommen med sig, de er paa den sikre Side. Saa var det vel nok storartet, om I ikke

var saadan til at løbe med. Tænk, om I som Børn allerede havde været med Jesus i Templet og kunde svare alle dem, der vil friste jer: Jeg bør være i min Faders Gerning. Naar de vil have jer med til beskidt Tøsesjov, som man kan gøre andre ulykkelig med og sig selv ulykkelig med, og faa Sygdom af, naar de vil have jer med til Fyldebøtteri og Hasardspil og Driverliv, og naar de vil bilde jer ind, at det er stort og raskt og sundt at stikke en Løgn og forfølge de værgeløse og være hensynsløs og brutal, aah, kære, kære Børn, om I saa kunde slaa med Nakken og sige: dette her er ikke noget for mig; Farvel med jer! Om jeg kunde gøre jer stolte af Templet, saa I aldrig vilde være med til at svigte det, men I vilde godt være til Grin og døje ondt for jer Tros Skyld, for I syntes der var ikke noget større i Verden end at være Ven med Jesus og dele Sindelag med ham. I skal være i jer Fars Gerning. I skal være Riddersmænd for Sandhed og for Hjælpsomhed. I skal slaas med de Hovmodige, og I skal støtte de Svage, og I skal aldrig være bange for at tage Guds Parti. Ikke sandt, Børn! I har da noget at leve for. Det er vel nok storartet, at Gud har Brug for jer. Og det kan I tro, han har. Næsten aldrig mere end i vor Tid. Saa I er altsaa født paa det helt rigtige Tidspunkt.

Her komme, Jesus, dine smaa

til dig i Bethlehem at gaa.

Oplys enhver i Sjæl og Sind

at finde Vejen til dig ind.

Og hjælp os, Herre stærk og blid,

at stride Troens gode Strid,

saa denne stakkels syge Jord

kan smage Kraften af dit Ord.

Om end jeg lille er endnu,

saa er jo desto større du.

Imod det ondes hele Lejr

skal vi to sammen vinde Sejr.

Du er jo den, som har mig frelst.

Den største vil jeg tjene helst.

Saa stor som dig jeg ingen ved.

Thi er jeg din for Evighed.